

KINH TỖ KHEO CHIÊM BÀ

Hán Dịch: Đòi Tây Tấn, Sa môn Thích Pháp Cự.

Việt Dịch: HT.Chánh Lạc

--- o0o ---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

--- o0o ---

Nghe như vậy, một thời Bà Già Bà ở tại Chiêm bà, bên bờ hồ Hằng Già. Bảy giờ đức Thế tôn vào ngày thứ mười lăm trong tháng là ngày thuyết giới. Ngài ngồi trước Tỳ kheo tăng. Sau khi ngồi xong, ngài quan sát tâm niệm của các Tỳ kheo. Quán sát tâm niệm của các Tỳ kheo rồi, ngài ngồi im lặng cho đến hết buổi đầu đêm.

Bảy giờ có một thầy Tỳ kheo từ chỗ ngồi đứng dậy, trích vai, chấp tay hướng về đức Phật và thưa: “Bạch Thế tôn, đã hết buổi đầu đêm, đức Thế tôn và Tỳ kheo tăng ngồi đây đã lâu, ngưỡng mong đức Thế tôn thuyết giới”. Khi ấy đức Thế tôn vẫn ngồi im lặng. Như vậy cho đến nửa đêm, đức Thế tôn vẫn ngồi im lặng. Thấy vậy Tỳ kheo ấy lại chấp tay hướng về đức Phật bạch rằng: “Bạch Thế tôn, buổi đầu đêm đã qua, buổi nửa đêm sắp hết, đức Thế tôn và Tỳ kheo tăng ngồi đây đã lâu, ngưỡng mong đức Thế tôn thuyết giới”. Khi ấy đức Thế tôn cũng ngồi im lặng. Bảy giờ là cuối nửa đêm, đức Thế tôn vẫn ngồi im lặng. Tỳ kheo ấy lần thứ ba bạch Thế tôn, chấp tay hướng về đức Phật thưa: “Bạch Thế tôn, đầu đêm đã qua, nửa đêm đã hết và cuối đêm sắp chấm dứt, mặt trời sắp mọc, không bao lâu nữa mặt trời sẽ mọc, đức Thế tôn và chúng Tỳ kheo ngồi đây đã lâu, cúi mong đức Thế tôn thuyết giới”.

Bảy giờ đức Thế tôn bảo Tỳ kheo ấy: “Ở trong chúng Tỳ kheo của ta có người bất tịnh”. Khi ấy tôn giả Đại Mục Kiền Liên cũng có ở trong hội chúng này. Tôn giả Đại Mục Kiền Liên liền suy nghĩ: “Đức Thế tôn định chỉ thầy Tỳ kheo nào mà nói rằng ở trong chúng đây có người bất tịnh. Ta hãy nên nhập tam muội chánh thọ Như kỳ tượng và bằng tam muội ý mà quán sát tâm niệm các Tỳ kheo”. Bảy giờ tôn giả Đại Mục Kiền Liên liền nhập

tam muội chánh thọ Như kỳ tượng, dùng tam muội ý mà quán sát tâm niệm các Tỳ kheo. Tôn giả Đại Mục Kiền Liên liền biết thầy Tỳ kheo mà đức Thế tôn vừa nói. Bấy giờ tôn giả Đại Mục Kiền Liên liền từ tam muội ra, đi đến chỗ Tỳ kheo kia, đến xong nắm tay kéo vị Tỳ kheo ấy ra ngoài cửa và nói: “Này người ngu si, hãy đi ra. Người không được ở trong này, không có Tỳ kheo sống chung với người đâu, nay người không phải là Tỳ kheo nữa”.

Khi ấy tôn giả Đại Mục Kiền Liên nắm tay kéo Tỳ kheo kia ra ngoài cửa rồi đóng cửa lại, đóng cửa xong đi đến chỗ Thế tôn, sau khi đánh lễ dưới chân đức Thế tôn xong, ngồi qua một bên, tôn giả Đại Mục Kiền Liên ngồi qua một bên xong, bạch đức Thế tôn: “Bạch Thế tôn, ngài nói trong chúng có một thầy Tỳ kheo bất tịnh. Con đã nắm tay kéo vị ấy ra ngoài cửa rồi. Con nói: này người ngu si kia, hãy đi ra. Người không nên ở trong này, không có Tỳ kheo sống chung với người đâu. Nay Tỳ kheo ấy đã ra ngoài rồi. Bạch Thế tôn, đầu đêm đã qua, nửa đêm cũng hết và cuối đêm sắp tàn. Bấy giờ trời sắp sáng, mặt trời sắp mọc, không bao lâu nữa mặt trời sẽ mọc, đức Thế tôn và Tỳ kheo tăng ngồi ở đây đã lâu rồi, ngưỡng mong đức Thế tôn thuyết giới”.

Đức Phật dạy: “Này Mục Kiền Liên, kẻ ngu si kia sẽ mắc đại tội vì đã xúc nhiễu đức Thế tôn và chúng Tỳ kheo. Này Mục Kiền Liên, nếu ở trong chúng có Tỳ kheo bất tịnh mà Như lai thuyết giới thì đầu của kẻ ngu ấy sẽ bị vỡ làm bảy phần. Cho nên này Mục Kiền Liên, kể từ ngày hôm nay trở về sau, các thầy hãy cùng nhau thuyết giới. Như lai sẽ không còn thuyết giới nữa. Vì sao vậy? Này Mục Kiền Liên, hoặc có một người ngu si, trải qua như vậy, quán biết khi duỗi, khi co, khi nắm, khi thả, khoác y Tăng già lê, ôm bát, nên đối với vị phạm hạnh khác thì tự xưng là phạm hạnh. Này Mục Kiền Liên, hoặc có bậc phạm hạnh biết được người ấy nên nghĩ như vậy: “Đây là sự dối trá đối với Sa môn, đây là sự thô ác đối với Sa môn, đây là gai nhọn đối với Sa môn”. Bảo rằng đó không phải là Sa môn. Các vị ấy đã biết như vậy rồi liền bỏ kẻ ấy ra ngoài. Vì sao vậy? Vì sợ làm hủy hoại các Tỳ kheo thanh tịnh vậy.

Này Mục Kiền Liên, giống như trong lúa dé hoặc lúa tẻ đang tươi tốt, nếu trong ruộng ấy có loại cỏ ác sanh ra, cỏ này có gốc, lóng, lá, hạt đều giống hết như lúa tẻ. Khi nó chưa có hạt thì hãy nhổ bỏ nó đi. Nó là loại cỏ làm hư hạt lúa dé, là gai nhọn đối với lúa dé, là thô ác đối với lúa dé. Kẻ nông dân bằng mọi cách nhổ nó bỏ ra ngoài. Vì sao vậy? Vì sợ nó làm hư lúa dé đang tươi tốt vậy. Cũng vậy, này Mục Kiền Liên, nếu có một người ngu nghĩ như vậy, quán sát rõ ràng khi co, khi duỗi, khi nắm, khi thả, lúc đắp y Tăng già

lê, ôm bát mà đối với các phạm hạnh khác tự xưng là phạm hạnh, hoặc có bậc phạm hạnh biết được kẻ ấy hoặc nghĩ rằng đó là sự phá hoại của Sa môn, đó là gai chích của Sa môn, đó là sự thô ác đối với Sa môn. Vị Sa môn này thì không nói như vậy. Vị ấy biết xong liền đuổi kẻ ấy ra ngoài. Vì sao vậy? Vì sợ làm hư hoại các Tỳ kheo thanh tịnh khác.

Này Mục Kiền Liên, ví như người nông dân cư sĩ kia vào tháng mùa đông đem lúa ra dên, nếu là hạt lúa chắc thì nằm ở lại, ngoài ra các thứ hoặc cỏ, hoặc lá theo gió bay đi. Người ấy dên lúa hoàn toàn nhờ sức gió thổi đi. Người điền chủ cư sĩ ấy liền cầm chổi quét sạch sẽ. Vì sao vậy? Vì người ấy không muốn chúng làm hư hoại các hạt lúa chắc thật khác. Cũng vậy, này Mục Kiền Liên, nếu có người ngu si biết quán sát lúc co, lúc duỗi, khi nắm, khi mở, lúa khoác Tăng già lê, ôm bát giống như các vị phạm hạnh khác, rồi tự nói ta là vị phạm hạnh. Này Mục Kiền Liên, hoặc có bậc phạm hạnh khác biết được liền nghĩ đây là sự phá hoại của Sa môn, đây là gai nhọn của Sa môn, đây là sự thô ác của Sa môn. Vị kia biết rồi bèn đuổi kẻ ấy ra ngoài chúng. Vì sao vậy? Vì sợ làm hư hoại các Tỳ kheo thanh tịnh khác vậy.

Này Mục Kiền Liên, ví như điền chủ cư sĩ kia, muốn có nước, muốn cho nước chảy đến, người ấy cầm búa bèn vào rừng, kẻ ấy cầm búa gõ vào các cây, nếu cây có lõi cứng thì tiếng đặc, còn cây có tiếng lớn là rỗng ruột. Sau khi biết rõ, người ấy liền chặt cây kia tận gốc rồi làm cho ruột cây rỗng suốt để làm máng dẫn nước. Cũng vậy này Mục Kiền Liên, hoặc có người ngu si biết quán sát rành rẽ khi co, khi duỗi, khi nắm, khi thả, khi khoác y Tăng già lê, ôm bát, đối với vị phạm hạnh khác tự xưng là phạm hạnh. Này Mục Kiền Liên, nếu có bậc phạm hạnh chân chánh biết được kẻ ấy liền nghĩ đây là sự phá hoại của Sa môn, sự thô ác của Sa môn, là gai nhọn của Sa môn, chẳng phải là Sa môn. Vị ấy biết rồi liền đuổi kẻ kia ra ngoài. Vì sao vậy? Vì sợ làm tổn hoại đến Tỳ kheo thanh tịnh vậy. Cho nên nói kệ:

Cùng ở phải nên biết.

Ác cầu và sân hận.

Sân hận, không xả tham.

Không bỏ huyễn, nịnh hót.

Với người dối nói tu.

Tự bảo là Sa môn.

Tự làm các hạnh ác.

Ác kiến chẳng an lạc.

Đều không cho cùng hội.

Bỏ đi đừng ở chung.

Biết thời đồng tịnh hạnh.

Phân biệt ai đã nói.

Không tịnh bảo Sa môn.

Bỏ kẻ ác hạnh đi.

Đừng ở chung kẻ ác.

Ngày nào cũng như vậy.

Sống hòa nhịp với nhau.

Sẽ tận cùng sự khổ.

Phật nói như vậy, các Tỳ kheo đã nghe đức Thế tôn dạy xong, hoan hỷ vui mừng.

PHẬT NÓI KINH TỶ KHEO CHIÊM BÀ

--- o0o ---

Hết

